

Scrum și cenușă

ElenaJ

Mă uit la ea. O văd pierdută. Și ochii nu-i mai strălucesc.
Strigarea ei acum e mută și visele-i se risipesc.
Zâmbește când își amintește. Dar lacrimile curg nebune.
Este o rană încă vie și-o doare, chiar dacă nu spune...

A ars fitilul. Masa arde. În urma ei e numai scrum.
Hai spune-mi tu, dragă iubire, cum să mai spere ea acum?
A respirat crezând în tine. Te-a strâns la piept, te-a prețuit...
Dar lacrimile-au curs nebune și sufletul i-a fost strivit.

A jucat totul pe o carte. Pe cartea ce-avea semnul tău.
A pierdut totul într-o clipă și știi că tu i-ai fost călău...
Acum privești din depărtare. Vezi doar o umbră rătăcind.
Ea nu mai știe unde merge și-și poartă pașii suferind.

E numai scrum sufletul ei. Speranța ei este cenușă.
O vezi trecând prin fața ta, da-și poartă masca și-o mănușă.
N-a mai rămas nimic din ea. E doar cenușă. Simplu scrum.
Dacă o strigi, îți va răspunde. Dar nu mai este EA acum.